

Met deze herziene brochure zijn de nummers 60, 119, 236 en 269 vervallen.

De Grote 'Verzoendag' (Yom Kippoer) Leviticus 16; 23:23-33.

Wij dienen eerst iets recht te zetten wat betreft de vertaling van het Hebreeuwse woord Yom Kippur. Algemeen heeft men vertaald dat het hier om verzoening gaat. Dat begrip werkt verwarrend, daar het veel meer om reiniging gaat. Wij gebruiken dan ook in het vervolg als naam voor deze bijzondere dag '**Grote Reinigingsdag**'. Leviticus 16:30 *Want op dien dag zal hij voor u verzoening doen, om u te reinigen; van al uw zonden zult gij voor het aangezicht van JHWH gereinigd worden.*

Wij komen op de kwestie 'verzoenen' later terug.

Op deze Grote Reinigingsdag mogen wij het **motief** der reiniging zien, n.l. Elohim's onbegrensde liefde tot Zijn volk. De wereld is door Hem geschapen en uit die wereld heeft Hij Israël verkozen als modelvolk om Zijn heerschappij aldaar wederom te vestigen en de boze machten te overwinnen. Er zijn gevallen engelen of boze geesten die de prachtige schepping verstoorden en de theocratie dwarsboomden. Ook het volk Israël was niet vrij van overtredingen en invloeden van die boze machten en krachten. Hoe JHWH Zijn volk jaarlijks reinigde van het onwetende kwaad en bekwaamde tot Zijn dienst en opdracht, werd afgebeeld in de feesten of Gezette Hoogtijden.

De Tabernakel

Reeds in de woestijn, in de tabernakel, en later in Jeruzalem, de stad des vredes, kreeg men aanschouwelijk onderwijs. Dáár kon men zien hoe de dienst der reiniging werkte. JHWH manifesteerde zich in de Tabernakel, later in de Tempel. Daar -in dat heilige centrum- mocht het gewone volk niet komen. De priesters die aan speciale voorschriften moesten voldoen mochten in het heilige komen en aldaar dienen. Alleen de hogepriester mocht eenmaal des jaars het Heilige der Heiligen binnengaan op de Grote Reinigingsdag.

Door te Jeruzalem de dienst der heilige dingen te aanschouwen werd men eens en te meer met de neus op de feiten gedrukt. Toch brengt deze algemene kennis niet tot het heil. Israël's overgrote meerderheid is blijven steken in het aanschouwelijke van de vormdienst. Er is méér, er is álles voor nodig om los te geraken van het zienlijke, om het onzienlijke te aanschouwen en de 'weg des heiligdoms' te vinden.

Dat deed men door te vasten of 'kwellen', dat is geen eten en drinken, je niet wassen en zalven en geen leer (schoenen) te dragen en ook geen echtelijke betrekkingen te hebben op die dag. Het doel ervan was, de menselijke geest te zuiveren. Door geen leren schoenen te dragen, zoals Mozes in Exodus 3:5, lieten zij zien dat zij de heiligheid van de aarde respecteerden. Om regelrechte aarding te hebben trok men de schoenen uit. Leer is symbool van comfort, waardoor men geen direct contact heeft met de door de zonde vervloekte aarde.

De feesten konden slechts dán voor het volk profijtelijk zijn wanneer het eerst met Elohim in een reine verhouding was gekomen, zodat het volk van de macht der zonde en des doods als vrijgelatenen in blijdschap het feest konden vieren.

De Grote Reinigingsdag is dan ook bij uitstek voor het volk van het allerhoogste belang. Het is een vreugdefeest waarop men gedacht aan de reiniging, het leven in Elohim's gunst. Elohim kon immers alleen Zijn gunst schenken aan een gereinigd volk!

De Grote Reinigingsdag heet dan ook de 'sabbat der sabbatten', of de 'roem der dagen', of ook wel '**dé dag**', een dubbel heilige dag. Op gelijke wijze wordt nergens een dag alzo genoemd! De Grote Reinigingsdag valt op de 10e der 7e maand. Het is de **dag der verootmoediging**, de dag van algehele reiniging, Lev.23:26-27, 31,32. Het is een feestsabbat, het is de dag van **verbondsvernieuwing**. Het grondwoord spreekt van een 'buigen der ziel', of vasten¹, verootmoedigen.

Reiniging en vergeving eist voorafgaand berouw en bekering, wat het veranderen van gedrag impliceert, met vastberadenheid niet meer te

¹. Wat wij onder 'vasten' dienen te verstaan is te lezen in Jesaja 58:6

zondigen zoals voorheen. Het is een breuk met het oude leven. Op de Grote Reinigingsdag wordt daarom altijd Jesaja 58 gelezen.

Aan het einde van de Grote Reinigingsdag wordt weer op de sjofar geblazen, waaruit blijkt dat de 'Dag des Geklanks' één geheel vormt met de tien dagen boete voorafgaand aan de reiniging.

De oorsprong van de Grote Reinigingsdag lezen wij in Lev.10. Deze dag houdt direct verband met de dood van de twee zonen van Aäron, Nadab en Abihu. Zij waren tot het priesterambt afgezonderd, maar brachten vreemd vuur op het altaar. Zij werden toen zelf door het hemelvuur verteerd. Daarna sprak JHWH met Mozes en Aäron, dat Aäron niet ten allen tijde in het Heilige der Heiligen mocht gaan, maar er een zekere dag daartoe afgezonderd zou worden, n.l. de Grote Reinigingsdag. Israël

en Aäron ontvingen alhier het indrukwekkende onderwijs dat het priesterschap voor hen niet gelijk was aan dat van Egypte, waar men naar eigen inzichten kon handelen; nee, dit priesterschap had het karakter van totale gehoorzaamheid aan Elohim! Dit priesterschap eiste volkomen heiligheid tot in de kleinste details. Aäron kreeg het nadrukkelijk bevel om slechts éénmaal des jaars het Heilige der Heiligen

Een Egyptische ark

binnen te gaan, éérs voor zichzelf, en daarna voor het volk, om reiniging te doen. Nee, hij hoefde niet dagelijks het Heilige der Heiligen binnen te gaan, om rede dat de 'weg des heiligdoms nog niet openbaar was gemaakt', Hebr.9:8. Aäron was óók maar een gewoon mens. Hij was slechts de afschaduwing van de Enige ware Hogepriester, de Messias.

Het wonder van de reiniging is iets mysterieus. Aäron mocht dat letterlijk en figuurlijk zien in het Heilige der Heiligen. In de O.T.-gelovigen zien wij het verlangen om dat óók eens te mogen zien, Ps.27:4; Jer.3:16. In het O.T. was de priesterdienst nog onvolkomen, maar er zou een tijd komen dat het voorhangsel van boven naar beneden zou scheuren en de weg tot het heiligdom openbaar zou worden! Dát was

het grote moment waar zij naar uitzagen! Dán mogen de gelovigen een directe blik werpen op de reiniging, door het geloof!

Dat wonder der reiniging voltrok zich boven het deksel der ark, dat door de vertalers '**verzoendeksel**' wordt genoemd. In het Hebreeuws staat 'kapporeth', dat is deksel of lid, Strongs 3727. Het woord 'kapar' betekent reiniging, en de vertalers hebben het waarschijnlijk met 'verzoening' in verband gebracht, hoewel dat niet de juiste vertaling is.

De Egyptenaren hadden speciale kisten, de zgn. 'mysterie-kisten' (de FDT Stat, kiste Mustike) en dezen stelden het steeds **verrijzende leven der aarde** voor, of de 'weg der ganse aarde', de kringloop.

Het Heilige der Heiligen (de cella)

Het mysterie der reiniging werd in het Heilige der Heiligen voltrokken, buiten ons gezichtsveld, in de volslagen duisternis. Het is alsof Elohim er niet is, als dood. Dat zien we vandaag de dag weer, alsof Hij Zich heeft teruggetrokken, of zoals sommigen durven zeggen: God is een langzame dood gestorven. Wij zullen zien dat de IK BEN er wel degelijk is, dat Hij Zijn handen aan de touwtjes van het wereldgebeuren houdt, van achter de coulissen.

Het mysterie dat alleen in de dood (duisternis) het leven is, zal ons duidelijker worden wanneer wij de betekenis van het Heilige der Heiligen gaan zien.

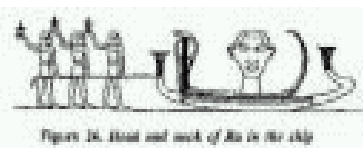
De oude Egyptenaren geloofden het reeds dat in de dood de dood wordt overwonnen, namelijk door de verrijzenis. Osiris liet zichzelf uit de dood

herrijzen. Men kende daar de mysterie-kist van Osiris, de 'ift seta', of te wel de 'doodskist'. Aan deze kist schreef men een kosmische betekenis toe. Men noemde de kist naar de twee delen der wereld, namelijk de hemel en de aarde. Osiris kreeg dan ook een hemel- én een aardbegravenis, de één in het licht, de ander in de duisternis. De mysterie-kist wees op iets dat men niet begreep,

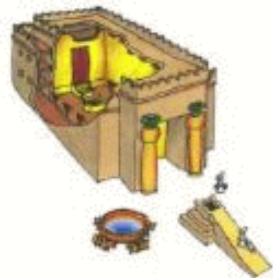
namelijk de herrijzenis uit de dood. Dat uit de dood alleen het nieuwe leven ontsproot, was voor hen een groot wonder. De Egyptenaren

kenden de zogenaamde ‘doden-boten’, (Zonne-boten), waarin men het mysterie enigszins opgehelderd zag, n.l. in het omhoog heffen of drijven van de boot op het water, door middel

van de opwaartse kracht. De boot zag men als de wedergeboorte der goden (schoon schip maken). Op nieuwjaarsdag werd tijdens een processie de omhoog heffing van de boot gevierd, de herleving van de godheid (zon). Dan tilden de priesters gezamenlijk de boot omhoog met handbomen, alsof zij de opwaartse kracht wilden nabootsen. Zij droegen daarna de boot naar het dak van de tempel, waar deze op een soort troon werd geplaatst.

Het optillen van de boot symboliseert de opgang of herrijzenis van het leven uit de dood. Deze mysterie-handeling is door andere religies overgenomen. Ook Rome draagt haar pausen in een stoel met handbomen. In Israël droegen de priesters op gelijke wijze de ark des verbonds. Voor de Egyptenaren was de boot de plaats waar de god herrees uit de dood. De boot moet dan tegelijkertijd de woonplaats zijn van de god, gelijk aan zijn tempel. Die woonplaats was een soort kajuit op de boot. De tempel is het aardse beeld van de kosmische lokaliteit der god, waar het spontane goddelijke leven zetelt, namelijk in de duisternis van de tempel-cella. De cella is het allerheiligste, een klein verhoogd donker vertrek, wat in feite het centrum van de tempel vormt. De volslagen duisternis staat gelijk met de dood, de donkerte van het graf of dodenrijk (de oogappel die geheel zwart is, zoals de zwarte gaten in het universum, die alle energie tot zich trekken). De cella is alzo het ‘goddelijk graf’, waar zich het wonder van de opstanding voltrekt. De tempels waren altijd naar het Oosten gericht, naar de opkomende zon op 21 maart, zodat de zon door de verschillende poorten tenslotte scheen in de cella, waarvan men de deuren opende. De zon keerde terug, als symbool der opstanding. De verborgen god verrijst uit zijn dood, waardoor het leven der natuur opnieuw begint. De boot verwerkelijkte op magische wijze het goddelijk leven, het omhoog heffen

door de opwaartse krachten. Het valt moeilijk te ontkennen dat de boot en kist van Egypte veel overeenstemming vertonen met de Ark des verbonds van Israël. De Ark was JHWH's draagbare troon, Zijn zetel als de Verhevene, zie de symboliek van het omhoog heffen van de ark, Numeri 10:35.

In het Heilige der Heiligen vertoeft JHWH in het pikdonker, onttrokken aan het menselijk oog, zoals in het dodenrijk, waaruit herrijzing mogelijk is. De cella of het Heilige der Heiligen was verhoogd. Een kleine trap leidde erheen, wat wees naar het opgaan uit de dood naar het leven. De deuren die toegang tot het Heilige der Heiligen verschaften waren van olijfhout, en het geraamte van de deurposten vormde een vijfhoek (pentagon), het symbool van de Goddelijke volmaaktheid. Achter de deuren hing een gordijn, het voorhang, zodat tijdens het openen van de deuren niemand naar binnen kon kijken. De deuren stellen de hemelpoort voor, waar de overgang van de dood naar het leven werd gedacht. Wanneer immers de priester de cella deur opende éénmaal des jaars, viel het licht der zon in het donkere vertrek. Dat licht herinnerde aan het begin der (her)schepping: Er zij licht! De schepping herhaalt zich gedurig, in het dagelijks terugkeren van de zon. Het licht vernietigt de duisternis, het inherente leven verdrijft de dood en de machthebber van de dood. De Grote Reinigingsdag is dan ook een dag van strijd én van reiniging. De dood en de bewerker van de dood moeten overwonnen worden, en daarbij moet er reiniging worden aangebracht voor hen die door het boze waren verleid.

Godin Demeter

Het blijkt dat het mysterie van de dood gelijk staat aan het mysterie van het leven, waarbij het leven de dood overwint. De duisternis heeft het licht niet kunnen uitblussen, Johannes 1:5.

Grafstenen werden als stèles door de Egyptenaren in de vorm van een poort (halfgebogen) op het graf geplaatst. Men zag de dode symbolisch leven in de opgerichte steen. Voor hen was het graf niet de plaats van de dood, maar van het leven. Ook de

aartsvaders zeiden dat zij 'verzameld werd tot hun volken', zie Genesis 25:8, 17.

De mysterie-kisten waren het centrum in de cultus van de Osiris-diensten, en ook in Griekenland hield Demeter een kistje op haar schoot. In deze kisten werden o.a. vruchtbare graankorrels bewaard. Dit waren toonbeelden van 'vernieuwing'. Het 'leven' blijft een mysterie, hoe uit een droge graankorrel weer een nieuwe kiem voortkomt wanneer deze in de aarde afsterft na gezaaid te zijn. Zo verschijnt het leven steeds in nieuwe vormen. De Ark in Israël was dan ook geen ander voorwerp dan hét symbool te zijn van dit steeds zich vernieuwende leven. Dat gaat via de wet, die onder het deksel lag. Zelfs de Cherubs mochten niet inblikken in dit Goddelijke geheim! Het Hebreeuwse woordje 'Aron' betekent kist. Aäron is dus de man van de kist, of die met de kist en het levensgeheim mag omgaan, hoewel Mozes de man was die de instructies gaf. Die kist demonstreerde dood en leven. Dat zijn tegenpolen, zoals Noord en Zuid. De Ark vertoonde deze polariteit in de twee Cherubs. En juist dát demonstreerde het mysterie van het leven, n.l. de **reanimatie**.

Op Grote Reinigingsdag werd het volk er letterlijk en figuurlijk op gewezen dat álles nog onder de vloek der zonde lag begrepen. De priester moest voor zichzelf reiniging doen én voor het heiligdom, en daarna voor heel het volk. De Grote Reinigingsdag is heel typisch een dag die stond in het teken van de reiniging. Yom haKipurim is meervoud, dus is het de dag van reinigingen. Het betreft o.a. een reiniging voor de hogepriester, én voor heel het volk. Op alle andere dagen van het jaar mocht de hogepriester in zijn speciale en veelkleurige kleding verschijnen en dienst doen in de Tabernakel en Tempel. Op déze ene dag niet! Deze dag moest hij speciale heilige kleding dragen, bestaande uit een geheel wit linnen gewaad, waaraan van onderen geen belletjes hingen zoals wel het geval was bij zijn andere kleding, die rinkelden wanneer hij liep of zich bewoog. Voordat hij deze

kleding aantrok moest hij zichzelf geheel wassen of baden in water. Zie Exodus 31:10 en 39:41.

Aaron zag er in deze glanzende witte linnen kleding niet bepaald als een arme zondaar of bedelaar uit, en geleek niet op een zwarte non of geestelijke. (Reinigen = wit maken). Hij zag er uit als een smetteloos heilig persoon. Zodanige Hogepriester dienen wij te hebben, heilig en onbesmet, afgescheiden van de zondaren. Op Grote Reinigingsdag offerde hij 15 dieren. (3 x 5, dat ziet op de kosmische harmonie). De Hogepriester moest 7 dagen vóór Grote Reinigingsdag zich afzonderen - naar joodse traditie- en uit zijn eigen huis gaan, om in een tempelvertrek te wonen, dat de naam 'Parhedrin' droeg. Dit was om zich voor te bereiden op deze grote dag, opdat hij geen enkele fout zou maken. In die tijd werd er een plaatsvervanger aangewezen, ingeval hij mocht sterven of i.d. De hogepriester was geheel gehouden aan de eed, die volgens de rituele plechtigheden vereist werd voor het doen van dit werk.

Op de Grote Reinigingsdag werd eerst het dagelijks morgenoffer gebracht. Daarna ging de hogepriester zich baden en omkleden, en bracht dan een zondoffer voor zichzelf en zijn huis. De var, en de andere

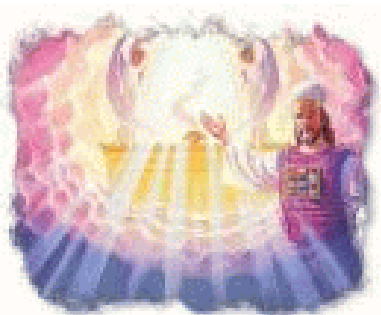
dieren moesten volkomen wezen, zonder gebrek (tamiem). Daarbij legde hij zijn beide handen op de kop van de var, slachtte het, en stelde het voor aan JHWH als zijn persoonlijke plaatsvervanger.

Over het thema der 'reiniging' is al eeuwenlang discussie gevoerd. Ook de laatste jaren is dat het geval, denk aan de dissertatie van Herman Wiersinga, en in diens spoor de studie van prof. Den Heyer. Maar ook Groen van Prinsterer moest zich reeds tegen de Groninger richting keren, en sprak duidelijk van 'verzoening door voldoening' (in de lijn van Anselmus). In die lijn beweegt zich ook de Heidelbergse Catechismus, Zondag 5 en 6.

Daarna nam de hogepriester het gouden wierookvat, en moest daarin vurige kolen leggen die afkomstig waren van het brandofferaltaar. Dus met het vuur waarmee dat offer verteerd was moest hij ingaan in het

Heilige der Heiligen, en niet met vreemd vuur. In zijn rechterhand droeg hij het wierookvat, en in zijn linkerhand het reukwerk. Alles wat in direct verband stond met de dienst der reiniging moest in de rechterhand worden gedragen. Het wierookvat werd voor de ark neergezet, Leviticus 16:12-13, alwaar staat -en let daar goed op- dat de **'nevel des reukwerks het deksel moet bedekken' opdat hij niet sterve**'.

Wanneer die damp of nevel niet goed op het deksel aanwezig was tussen de Cherubim, kon de dan aanwezige atmosferische electriciteit dodelijk voor de hogepriester zijn! Door de nevel kunnen dingen zich niet hoog statisch opladen. Een heerlijke damp vervulde nu die kleine ruimte met de 'heerlijkheid' van JHWH. Dát was de

'sprake van Elohim' tussen de Cherubs bóven de getuigenis (de Wet). Eenmaal des jaars zou Elohim afdalen en van reiniging spreken van tussen de Cherubim. Dit was een **onmiddellijke** toenadering, niet met gemengd bloed, zoals in de Voorhof op het altaar. De andere dingen moesten immers ook allen gereinigd worden door het bloed, en daartoe sprenkelde de hogepriester het bloed van de var, gemengd met dat van de zondebok op de te heiligen voorwerpen.

Op de ark, op de 'zetel' of 'stoel', het deksel, verscheen Elohim onmiddellijk in de manifestatie van een soort atmosferische electriciteit, zoals het St. Elmusvuur. De Wet was ontoegankelijk en onwizigbaar, afgeschermd door een gouden plaat of deksel. Dit demonstreert de afstand tussen Elohim's Wet en ons mensen. Er is een wonder nodig, een mysterie om die kloof te overbruggen en om die afstand te kunnen overschriden. Wat bij de mensen onmogelijk is, is bij Elohim wél mogelijk! **Elohim verzoent Zich niet met de zonde, maar reinigt ons en verlost ons ervan.**

Het volk kon de hogepriester niet zien wanneer hij in het Heilige der Heiligen was. Het was dan muisstil, volkomen stil. Op andere gelegenheden kon men de hogepriester horen gaan, vanwege de belletjes onder aan zijn rok. Nu was het stil! Afwachten!

Als de hogepriester klaar was verscheen hij aan het volk en wist men dat zijn dienst was aangenomen door Elohim. De hogepriester liep altijd voorwaarts met zijn gezicht naar de ark gericht naar binnen, en liep altijd achterwaarts, eveneens met zijn gezicht op de ark gericht, weer terug naar buiten. Het reukwerk dat hij meenam en op het deksel der ark plaatste was symbool van het gebed, de gebeden, zie Ps.141: *'mijn gebed worde als reukwerk gesteld voor Uw aangezicht'*.

Vandaar éérs het reukoffer, het gebed, en daarna het slachtoffer, de reiniging. Nadat dat gereed was moest de hogepriester zich weer baden en omkleden om twee rammen als dankoffer te offeren. Dát is de hemelse volgorde van het heil:

Eérs gebed, schuldbelijdenis en verootmoediging in het hart van de zondaar. Met gebed, smeking en geweent zal ieder vrome tot Hem komen in vindenstijd, en daarna reiniging verkrijgen, n.l. de rechtvaardiging door het geloof. En ten laatste het dankoffer, de heiligmaking. Wij zien

hier de heilige en heilzame volgorde van:

De godin Seshat met cannabisblad

eerst reukoffer, dat is gebed; schuldbelijdenis en verootmoediging in de krachtadige roeping, voorafgaand in orde aan het zien op het slachtoffer, de reiniging en rechtvaardiging door het geloof, waarna de dankoffers komen, n.l. de heiliging des levens. Let op! Geen heiliging vóór de rechtvaardiging zoals Rome wil!

Wanneer wij letten op de voorschriften voor het bereiden van het reukwerk, waarvan de bestanddelen verschillend van geur waren, ligt daarin een schitterende overeenkomst hoe Elohim door Zijn Geest ons hart werkt en dit tot een reukoffer maakt, Gode welgevallig.

De wierook bestond uit verschillende bestanddelen, die allen gekneusd en gestampt werden, Leviticus 16:12. (Zie onze brochure no.210 Cannabis). Hierdoor werd Israël zinnebeeldig voorgehouden dat alléén een verbroken, verslagen en verbrijzeld hart Hem kon behagen. Wanneer het volk een welgevallen kreeg aan de straf over hun ongerechtigheid, dan zou Elohim aan Zijn verbond gedenken. Leviticus 26:41,43. Hier is geen plaats voor het goedkope-genade-christendom, van geloven-en-

aannemen; nee, er is een diepgaand schuldbesef voorafgaand aan de reiniging. Tevens toonde dit aan het volk dat het uit diverse bestanddelen bestond die tezamen één reukwerk vormden. De nationale eenheid.

Wanneer de hogepriester uit het Heilige der Heiligen terug was, nam hij een gouden schaal welke van onderen puntig toeliep en deed daar bloed van de var (stierkalfje) in om daarmee voor zichzelf reiniging te doen. Hij ging daarmee in het Heilige der Heiligen en sprenge dit bloed

e e n m a a l o m h o o g (oostwaarts op het deksel der ark, de richting van de opgaande zon, als symbool van het herrijzend leven, daarna ging hij de richting van het voorhang uit, wijzend dat dat eens zou scheuren en de weg naar het heiligdom geopend zou worden), en 7x vóór de ark op de grond, op de aarde, Leviticus 16:15. De reiniging is **eens en volkomen**, en in de

reiniging zijn géén trappen, rangen en standen. In de toepassing aan de zondaar in de rechtvaardiging zijn alsook geen trappen, standen en kruispunten ². Slechts 1x sprengen op het deksel, en de reiniging is er! Het bloed van de zondebok werd opgevangen en in een puntvormige schaal gedaan die men niet kon neerzetten op een tafel. Dit was ter voorkoming dat het bloed zou stollen. Aaron moest zo spoedig mogelijk met het bloed naar het Heilige der Heiligen, al roerend met een gouden stokje. Met de rechter wijsvinger besprenkelde (randtidzo) het deksel, en 7x de grond. Volgens de overlevering -en daar ligt wel een schone gedachte in- telde de hogepriester daarbij als volgt: eenmaal omhoog,

eenmaal omlaag, eenmaal en tweemaal, eenmaal en driemaal, eenmaal en viermaal, eenmaal en vijfmaal, eenmaal en zesmaal, eenmaal en zevenmaal. Dat eerste 'eenmaal', zag en ziet steeds op dat '**eenmaal omhoog**'. Van Elohim is immers al het goede afkomstig, van Bóven komt ons heil! Daarna verliet de hogepriester het Heilige der Heiligen en waste zich, om vervolgens het lot te werpen over de twee bokken.

Reiniging in plaats van verzoening

Verzoening bedekt, zoals het deksel op de verbondskist (de ark) bedekte wat eronder lag, n.l. de Wet. Bedekking is niet voldoende, het kwaad moet ook verwijderd worden. Waar het op de Grote Reinigingsdag om gaat is, het reinigen van **onvolkomenheden**. Zonden en misdaden dienen te worden gestraft en kunnen niet door de vingers worden gezien, kunnen niet bedekt worden, noch uitgewist zonder meer. Let op dat **alléén datgene wat in onwetendheid is misdaan kan bedekt** (of zo men wil, verzoend) worden. Alleen onze tekortkomingen vallen onder deze bedekking, en **niet onze opzettelijke zonden**. Door de bloedbesprenkeling werden de onwetende zonden van onze voorvaderen bedekt, voor één jaar. Op de Grote Reinigingsdag werden niet álle zonden eventjes verzoend. Het ging om Israels zonden rond de Tabernakel of Tempel, die in onwetendheid waren gedaan, om die te bedekken. Niemand is perfect, noch volmaakt. Er zijn altijd tekorten. De eis der wet was perfectie, en die eis werd bedekt en het volk gereinigd. De priesters leerden immers het volk dat er zonder bloedstorting geen vergeving is. Voor overtredingen tegen de wet van Mozes (de menselijke bepalingen) konden dierenoffers verzoening betekenen. Voor overtredingen tegen de Wet van JHWH niet. Dan kan er slechts vergeving tot stand komen door waarachtig berouw en bekering, dat is wederkeer. De latere verzoeningsleer der kerk berust op de leer van de erfzonde van Augustinus, dat alle mensen van Adam een flink portie zonden op hun nek dragen vanaf hun geboorte. JHWH zou een

² Zie mijn boek: Geloofszekerheid, hoe men in de orthodox gereformeerde kringen van de heilsorde een heilsweg heeft gemaakt met diverse stationnetjes.

verlossingsplan hebben om de mensen daarvan te bevrijden, n.l. Zijn Zoon als zoenoffer, plaatsvervangend voor de zonde van Adam en de mensheid uit Adam. De kerkdiensten der christenen staan in het teken van deze verzoeningsleer. Eerst heeft men schuldbelijdenis (het mea culpa). Dan de vraag om verzoening (het Kyrie Eleison), waarna de eucharistie. De gnostici verwierpen deze verzoeningsleer, daar de dood van Jesjoea in hun ogen gewoon een politieke moord was. Zie verder onze brochures 324, 359 en 387.

De twee bokken, zie Leviticus 16

De ene bok is de zogenaamde 'zondebok' van het zondoffer, en de andere is de 'weggaande' bok naar Azazel. Die twee bokken staan: a, als zondebok voor de Messias, het Vrouwenzaad, en b, als weggaande bok naar Azazel, het slangenzaad, voor de kwade engelen en hun nageslachten.

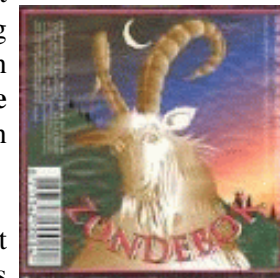

Tussen deze twee bokken moest het lot worden geworpen, dat laat zien dat het menselijk verstand hierbij ontoereikend is om te beslissen. Wij kunnen niet altijd goed onderscheiden wie van het vrouwenzaad en wie van het slangenzaad afkomstig is. Het lot doet dit geschil ophouden, en daardoor geeft Elohim de uitslag te kennen. Via het lot doet men een beroep op Elohim.

Azazel is een eigenaam van een soort woestijndemon. In de woestijn en wildernis hoort de zonde thuis, Zach.5:5-11. De zonde hoort niet bij het vrouwenzaad thuis, maar is daar later ingebracht door de kwade engelen. Volgens de Islamitische demonologie is Azazel een engel die uit de hemel is geworpen vanwege zijn seksuele lust naar sterfelijke vrouwen. Daar wijst ook Genesis 6 op. Zijn naam is veranderd in Eblis. In het boek van Henoch is Azazel één van de gevallen engelen die naar de aarde kwamen (de Nefilim) om met vrouwen te paren. Hij ontvangt ook de ergste straf. Henoch 6:1-8. Azazel zou mannen onderwijs hebben gegeven om wapens te fabriceren, en aan vrouwen hoe zij cosmetica moesten maken (zwarte ogen, etc.).

De zondebok werd geslacht als onvolkomenheidsoffer, Leviticus 16, voor het volk vanwege hun tekortkomingen.

De andere bok voor Azazel werd levend de woestijn ingedreven. Eerst werd de gekozen zondebok geofferd, waarbij het bloed werd opgevangen, waarmee de hogepriester voor de tweede maal het Heilige der Heiligen binnenging op de Grote Reinigingsdag, om daarmee reiniging te doen voor heel het volk. Het Hebreeuwse woord 'kapor' betekent reiniging doen, vrede aanbrengen, reinigen, afwassen en kwijtschelden. Het gaat hierbij om **nationale reiniging!** van zonden die in onwetendheid zijn gedaan.

De zondebok waardoor de reiniging voor het volk tot stand kwam op symbolische wijze, was echter nog niet de voldoening van de algehele gerechtigheid. Dat werd pas bereikt via de tweede bok! Satan is de bron en bewerker van de zonde, en die moet weggezonden worden in de buitenste duisternis, waarvan Azazel een symbool was. Dáár hoort het kwaad thuis, ver weg van Israël en van de aarde! De reiniging van Israël is pas compleet als aan alle gerechtigheid is voldaan, als de zonde gelegd is op degene die er de bron en bewerker van is! De zonde én de bewerker ervan moeten beiden worden verwijderd! En dat zal pas geschieden na de duizend jaren van het Vrederijk! De hogepriester legde beide handen op de kop van de zondebok, en symboliseerde daarmee de overdracht van alle zonden, en zond daarna de bok via een helper de woestijn in. Daarna moest de hogepriester en de helper zich wassen alvorens weer onder het volk te komen, daar zonde altijd iets besmettelijks in zich heeft.

Als eenmaal alle zonden én de bewerker van de zonden uit onze levenssfeer zijn verbannen, is aan de gerechtigheid van Elohim voldaan, Zijn Wet in ere hersteld en de scheiding weggenomen tussen Hem en Zijn volk. Satan zal ons niet langer kunnen aanklagen, zoals hij Job en Jozua aanklaagde. Er is pas van algehele gerechtigheid sprake als het slachtoffer én de dader beiden hun vergelding hebben ontvangen. Het kwaad vernietigt zichzelf, is als een inwendig vuur dat verslindt. Het lot over het kwaad is reeds bezegeld, namelijk de totale vereenzaming. Het

kwaad loopt zich te pletter tegen de zedelijkheid van het heelal. Daarom zijn wij niet bevreesd voor de schijnbaar uit de handlopende wereldgebeurtenissen, immers, wij kennen de afloop. De machten die nu heersen, zijn reeds onttroond, hoewel ze ons nog tot veel last kunnen zijn. Zie Jeremia 50:20 over Babel's ondergang en de reiniging voor Israël.

Nadat de hogepriester zich gewassen had, na de ceremonie met de twee geitenbokken, trok deze zijn heilige witte kleding uit en trok zijn veelkleurige kleding weer aan, nam van het bloed van de var én van het bloed van de zondebok, mengde dat, en besprengde daarmee het altaar en zegende het volk. Hiermee is aangetoond dat de individuele reiniging nauw samenhangt met de nationale reiniging, en dat individuele reiniging voorafgaat aan de nationale reiniging!

Wat overgebleven was van het zondoffer, het vel, de ingewanden, etc. werd naar buiten de legerplaats gebracht en algeheel verbrand. De zonde en het kwaad moet totaal verwijderd worden, buiten het volk, buiten de legerplaats! Ook offerde hij ten laatste twee rammen als brandoffer, één voor zichzelf, en één voor het volk. Dit

waren symbolen van volkomen **toewijding** aan Elohim, dat ziet op de heiligmaking en verheerlijking. Alzo ligt de 'orde des heils' volmaakt afgebeeld in de ceremonie op de Grote Reinigingsdag!

Tenslotte trad de hogepriester naar voren en zegende het volk, waarna de ceremonie werd afgesloten met bazuin geklank, als symbool van vrede en vreugde over de verkregen verlossing en reiniging! Hoe onvolmaakt de gehele tempeldienst nog was, evenwel getuigde deze dienst van de allerdiepste roerselen en emoties van het menselijke hart. Door deze dienst werd men levendig gewezen op het zondige individuele hart, én op de nationale zonden. Ook wees deze dienst op de grote behoefte van elke menselijke (Israëlitische) ziel om verlossing via de Messias! Immers, op de bodem van elk Israëlietenhart liggen géén diepere en

schreeuwer vragen dan de roep om **reiniging! Zonde..... schuld..... en reiniging**, is de drieslag, gelijk aan de orde des heils: **ellende, verlossing en dankbaarheid!** Deze roep staat ingegrift in de wand van elk Israëlietenhart!

Samenvatting van de Grote Reinigingsdag

Tien dagen na het Bazuinfeest volgt de Grote Reinigingsdag, als een nationale gedenkdag voor heel het volk Israël. Deze dag is in feite geen feestdag, maar meer een boetedag, een vastendag ter verootmoediging.

Het Bazuinfeest is de oproep van het volk tot verzameling, om daarna boete te doen voor de zonden die in het afgelopen jaar in onwetendheid zijn bedreven. (In Psalm 19 gaat het over zonden in onwetendheid begaan). Op gelijke wijze zullen in de eindtijd de verstrooide stammen Israëls verzameld worden. De aarde zal door grote oorlogen en

catastrofen worden getroffen, Maleachi 4. Juist

in die tijd vindt de verzameling plaats, waarna de reiniging en wederaanneming van het volk Israël in de verstrooiing.

Het volk Israël, als twaalf stammen in de verstrooiing, Jakobus 1:1, zal verzameld worden in een veilige haven, een veilige schuilplaats, of te wel de 'bestelde plaats' in een kustland hoog in het Noorden, 2 Sam.7:10, zoals Israël oudtijds in Egypte in het land Gosen veilig werd afgeschermd.

En waarom? Wij moeten -net als Israël tijdens de tien plagen in Egypte- een tijdje in veiligheid worden gesteld voor de rampen en plagen die de aarde zullen treffen, Jesaja 26:20-21. Psalm 46 toont ons het hele gebeuren van de eindtijd! Hier wordt gesproken over het aanbreken van de nieuwe 'morgenstond'. Op die dag, en dat is wel een zeer speciale dag, is het ogenblik aangebroken van Israëls nationale bekering en reiniging.

Het ganse overblijfsel van Israël zal alsdan met één hart en ziel zich tot Elohim wenden, als dank voor de zeer wonderlijke verlossing, Jes.27:9:

Daarom zal daardoor de ongerechtigheid van Jakob verzoend worden, en dit is de ganse vrucht, dat Hij deszelfs zonde zal wegdoen, wanneer Hij al de stenen des altaars maken zal als verstrooide kalkstenen, de bossen en de zonne beelden zullen niet bestaan.

Op die ene dag wordt de ongerechtigheid volkomen weggenomen, Zach. 3:9. En op diezelfde dag wordt het grote Babylon totaal verwoest, Jesaja 47:9; 66:7-8; Openbaring 18:8.

Dan wordt er een volk op één dag geboren als nieuwe natie, als de ongerechtigheid afgewassen is.

De profeten laten ons het scenario van gebeurtenissen zien die vlak voor die dag komen en tijdens die dag zullen plaatshebben.

Op de Grote Reinigingsdag werd Israël elk jaar opnieuw het grote geheim voorgesteld van de reiniging, hoe Elohim op één dag de onwetende zonden van het gehele volk verwijdert. De weggaande bok Azazel symboliseert hoe het kwaad niet thuis hoort binnen Israël, maar in de woestijn. Israël is een heilig volk, van Goddelijke afkomst, met een eeuwige (dat wil zeggen: voor de toekomstige eeuwen) bestemming, en daar kan het kwaad niet tussenin blijven zitten.

De eerste Grote Reinigingsdag vond plaats direct nadat Nadab en Abihu, twee zonen van Aäron, vreemd vuur op het altaar brachten. Zij werden door hemelvuur verteerd! De geschiedenis herhaalt zich steeds. In de eindtijd komt het openbaar dat er binnen het overblijfsel van ons Westers Israël een vreemd volk is, een vreemde priesterstand, die vreemd vuur op het altaar willen leggen en dat er ook daadwerkelijk op leggen! Zij claimen dat zij geroepen dienstknechten zijn, en dat zij geordineerd zijn van 's hemelswege. Maar zij zijn valse profeten!

En dan zijn er nog die zeggen Joden te zijn, maar het niet zijn: Openbaring 2:9 en 3:9: *de lastering dergenen die zeggen dat zij joden zijn en zijn het niet, maar zijn een synagoge des satans.*

En Joh.8:44 Gij zijt uit den vader den duivel en wilt de begeerten uws vaders doen. Die was een mensenmoorder van den beginne, en is in de waarheid niet staande gebleven; want geen waarheid was in hem.

Dit zijn geen Semieten, maar meer nakomelingen van Kain, zie prof. P. Wexler: The origin of the jews.

Zij zullen allen vlak voor de Grote Reinigingsdag door hemelvuur worden getroffen en vernietigd! Lucas 19:27 Immers, de weg des heiligdoms moet openbaar worden. Zijn volk moet identiteitbewust worden. De sluier zal op de berg Sions verscheurd worden, Jesaja 25:7

En Hij zal op dezen berg verslinden het bewindsel des aangezichts, waarmede alle volken bewonden zijn, en het deksel, waarmede alle natiën bedekt zijn.

D e e n i g e Hoge priester/Koning (naar de orde van Melchizedek) zal komen als Verlosser en tot Sion naderen om de goddeloosheden van Zijn volk af te wenden in de eindtijd *En alzo zal geheel Israël zalig worden; gelijk geschreven is: De Verlosser zal uit Sion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jakob.*

Het offer dat op Grote Reinigingsdag gebracht werd bestond niet slechts uit dieren. Nee, het volk moest zélf een offer

brengen, n.l. verootmoediging, boetedoening en berouw. Israel moet tot berouw komen!

Jakob mocht Jozef zien, en daarbij mocht hij ook zien hoe Elohim de toekomst van zijn huis veilig had gesteld!

De onbeleden misdaad van de broers rustte als een ban op het gezin. En dat werd op die ene dag verzoend door berouw. De onbeleden misdaad van land en volk en kerk rust op ons, want de kerk waant zichzelf het geestelijk Israël. De zonden van ons volk roepen ten hemel. Vooral de gezamenlijke en nationale zonden van God-verlating en ongehoorzaamheid, zie Deut.28.

Wij hebben vreemden op ons erfdeel toegelaten, die vreemde goden en tempels hebben meegebracht. Denk aan de vele moskeeën en hindoetempels, etc. Wij hebben in Amsterdam de Gay-Games getolereerd. Wij legaliseren soft drugs, en experimenteren met gratis verstrekking van heroïne. TV, radio en andere media worden uiterst

geraffineerd ingezet om de normen te vervagen en de gedachten van ons en onze kinderen te verzieken. Wij zijn van het heilspoor afgegaan, ja wij en onze vaders tevens. Verzakend onze trouw en plicht. En dat alles moet op één dag worden verzoend en weggenomen! Dat vergt een zeer groot offer. Het offer is het enig kenmerkende levensbeginsel van Israël. Israël weet offers te brengen als geen ander volk. Israël is een uniek volk.

In een boek van J. Kuiper, 'Geschiedenis van Godsdienstig en kerkelijk Nederland' lezen wij de volgende opmerkelijke aanhaling:

"Ons volk (dat is dus het Nederlandse volk. PM) bezit in zijn geschiedenis de onwraakbare bewijzen van hoger adel, dan waarop vele natiën kunnen bogen".

Dat nu is het grote bewijs van onze Israël-identiteit!

Israël weet offers te brengen als geen ander volk, en de geschiedenis heeft ons meerdere malen getoond waartoe ons Nederlandse volk bereid was en is.

Israël is uniek, met name Nederland en onze Zuid Afrikaanse broeders.

En steeds weer zien wij dat juist het offer de oplossing van de raadselen bracht! JHWH brengt uit de duisternis het licht voort, en dwars door de dood heen het nieuwe leven! Hij bevrijdt ons van angsten en benauwdheden, van wat wij onwetend zouden nalaten of doen wat niet goed is. Dat betrof destijds onwetende zonden vanwege de rituelen rond de tempeldienst. Momenteel betreft dat o.a. onze verantwoordelijkheid tegenover de Thora, waarvan de christelijke kerken leren dat de Wet vervuld is en niet meer geldt. Wij zijn immers gehouden aan Zijn Wet, om het Verbond in te willigen. Wij dienen terug te keren tot onze wortels, tot het Verbond van JHWH met onze verre voorvaders.

